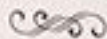

עשרות אלפי נשים חיכו לו
ועכשיו הוא חוזר
NYtimes #1

עם הגבר הזה
ג'ודי אלן מלפס

הספר החדש בסדרת
הגבר הזה

"עכשיו כשהוא שב אלינו,
הבנו עד כמה הוא היה חסר..."
הוצאת אנה(ב)ות

אנה(ב)ות

ג'ודי אלן מלפס

עם הגבר הזה

מאנגלית: דינה עזריאל

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

לרכישת מאזן סדרת 'הגבר הזה' לחצי כאן

ג'ודי אלן מַלְפֶס
עם הגבר הזה

Jodi Ellen Malpas
WITH THIS MAN

עורכות ראשיות: גלי אבני וורד רווה-שמואל
עורכת: ורד רווה-שמואל
עריכה לשונית: שפרה רווה
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

Copyright © 2018 by Jodi Ellen Malpas

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשרד או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2020 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות הוצאת ספרים בע"מ

נרפס בישראל 2020

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמון, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2020

מסת"ב 978-965-7029-602

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

1

רקיעות רגליי על ההליכון קצביות ומרגיעות. הדופק הולם באוזניי וגובר על השיר "Beliver" של "Imagine Dragons" באייפון שלי. פעימות ליבי מודיעות לי שאני חי. לא שאני צריך לרוץ עד אובדן תחושה ברגליים כדי לדעת את זה. כבר לא.

אני מגביר קצב, הנשימה שלי הופכת מאומצת והריצה הופכת לספרינט. זיעה שוטפת במורד חזי החשוף ואני מביט בשעון שבצדו השני של מכון הכושר, עוקב אחר מחוג השניות, מתגלגל לאיטו סביב החוגה. עוד שתי דקות. שמור על הקצב הזה לעוד שתי דקות.

ועדיין, כשהזמן נגמר והמכונה מתחילה להאט אוטומטית, הרגליים שלי לא מאטות. אני מכה בידי על הכפתור המסומן בפלוס בכדי לחזור ולהגביר את הקצב, האגו שלי לא מוכן עדיין לאפשר לי לעצור. עוד קילומטר וחצי. אני מגביר את הווליום וממשיך בספרינט לעוד זמן מה, נושף את האוויר בקצב קבוע דרך האף, בקושי מצליח לנגב את הזיעה המתגלגלת במורד מצחי. אני מביט מטה אל המסך שעל ההליכון, קורא את המרחק. עשרים וארבעה קילומטרים. אפשר לסמן וי.

אני מטיח את אגרופי בכפתור ונותן למכונה להאט אותי לריצה קלה, שולף את האוזניות מאוזניי ומנגב את פניי הרטובים בחולצת הטי שלי.

"אתמול עשית את זה יותר מהר, בן זונה עקשן שכמוך."

רגליי מאטות עד לעצירה ואני אוחוז בידיות בשתי ידיים ומרכיז את ראשי בזמן שאני מנסה לאזן את הנשימה. "לך תזדיין," אני מצליח לחרחר, מסתובב אל אחד מחבריי הוותיקים ביותר. החיוך המתגרה

של ג'ון, זה שחושף את שן הזהב שלו במלואה, גורם לי לרצות לשבור לו אותה.

הוא משמיע גיחוך עמוק ומתגלגל, זורק מגבת לעברי. "אני מביין שעדיין לא השלמת עם זה?"

בזמן שאני יורד מההליכון, אני מנגב את החזה הרטוב שלי והורף את המגבת בחזרה לעברו. "אין לי מושג על מה אתה מדבר." אני משקר. אני יודע בדיוק על מה המנוול מדבר, ונמאס לי עד מוות לעזאזל להיות מעוצבן מזה. אני אפילו לא בטוח איך זה קרה – לאן ברח הזמן. כי בסוף השבוע הזה, שאלוהים יעזור לי, אני אהיה בן חמישים. בן חמישים שנה לעזאזל. בכל פעם שאני חושב על זה האגו שלי הולך ומתערער.

אני מתקדם לעבר הקולר, ג'ון הולך בעקבותי.

"מתאים לך חמישים."

אני מגלגל עיניים, לוקח כוס ודוחף אותה תחת הברז. "רצית משהו?" עוד צחקוק כבוש נשמע מאחוריי בזמן שאני גומע מן המים ומסתובב לעבר המנוול הזוח. אני לא יודע ממה הוא כל כך מרוצה. ג'ון תכף בן שישים, אם כי שלעולם לא הייתם מנחשים. הוא עדיין בכושר שיא, לא שאי פעם אומר לו את זה.

"מכשירי הכוח החדשים מגיעים עוד מעט."

"אתה מוכן לטפל בזה?" אני שואל, ממלא מחדש את הכוס שלי.

"אין בעיה."

"תודה." אני סוקר במבטי את קומת חדר הכושר של מועדון הבריאות שבבעלותי, היא שוקקת חיים, מלאה במוסיקה, זיעה ולבבות פועמים. השיר "Daylight" של ה-"Disciples" רועם, האדרנלין גועש, צעקות עידוד מהדהדות. אחרי הכל מסתבר שהתגעגעתי להיות הבעלים של מועדון. לא לסקס ולנהנתנות של האחווה, אלא לקהילה, להיבט החברתי, ולניהול היומיומי של עסק. לכן פתחתי עסק חדש, הפעם לא סודי כל כך, ועם זאת בעל קהל לקוחות מובחר למדי. מועדון הכושר והספא של ג'.וו. הולך מחיל לחיל מאז הפתיחה לפני שש שנים.

"איפה אווה?"

ג'ון לוקח את הכוס הריקה מידי וזורק אותה אל הפח לפני שהוא מסתלק. "במשרד."

במשרד? חיוך מתפשט על פניי בזמן שאני ממהר לחצות את חדר הכושר, הדופק שלי שוב מתגבר, אלא שהפעם הוא יורד לי לתחתונים. אני מאיץ את קצב ההליכה שלי ומתפרץ לתוך המשרד, בכוונה ברורה ... ועוצר בחריקה כשאני לא מוצא את אווה. אני מזעיף פנים לעבר החלל הריק ומוציא את הטלפון שלי מכיסי, מחייג אליה בזמן שאני מתקדם לעבר שולחן הכתיבה.

"היי," היא עונה, נשמעת קצת נרגזת.

אני לא שואל למה. ברגע זה, זה ממש לא מעניין אותי. "איפה את?" אני צונח אל הכיסא שלי ששולחן הכתיבה שלה.

"בספא."

"יש לך שלוש שניות לגרור את התחת שלך למשרד שלך," אני אומר לה, מגחך קצת כשאני שומע אותה משתנקת.

"אני בקצה השני של המועדון."

אני מושך בכתפיי ביני לביני. "שלוש," אני לוחש, מניף את רגליי מעלה אל שולחן הכתיבה שלה, ונשען לאחור.

"ג'סי, אני מנסה לפתור מחלוקת בין העובדים."

"לא מעניין אותי. שתיים."

"אוף, לכל הרוחות."

הלסת שלי מתהדקת ברוגז. "את עוד תשלמי על זה. אחת." קול צעדיה הממהרים נשמע על הקו, ואני מחייך בתחושת ניצחון. "צ'יק צ'ק," אני אומר בנחת, ושולח יד לסדר את הזין המזדקר שלי.

"אנחנו באמצע העבודה."

"בכל מקום, בכל זמן." אני אומר בכיטול. היא יודעת את זה.

"אתה מאוד תובעני, ג'סי וורד."

הצרידות בקולה מכריחה אותי לשאוף אוויר, עמוק ובשליטה. כן, היא עדיין בורחת מפניי לפעמים, אבל לפעמים היא רצה אליי. עכשיו למשל. כשהיא יודעת שאני טעון ומחכה במשרד.

העיניים שלי נעוצות בדלת, האנרגיה גואה בי. נו כבר, בייבי. אני שומע אותה ממהרת לאורך המסדרון לכיוון המשרד, ואז הדלת נפתחת לרווחה.

והנה היא כאן. אשתי היפיפייה. היא לא נראית אחרת מאשר ביום שבו פגשתי אותה. סקסית. יפה. השילוב המושלם בין עידון וחוצפה. "אפס, בייבי," אני ממלמל, מנתק את השיחה שלנו וזורק את הטלפון שלי על שולחן הכתיבה שלה.

זרם מוכר עובר במעלה עמוד השדרה שלי, ואני מחייך, סוקר כל סנטימטר מזורגג של השלמות שלה. היא מניחה יד על משקופי הדלת, נשענת בזמן שהיא לועסת את השפה התחתונה, עיניה מלאות עונג. העונג שבמפגש איתי. בעלה. האיש שהיא אוהבת. "יום טוב?" היא שואלת.

"עכשיו יותר טוב," אני מודה. "את מתכוונת לעשות אותו עוד יותר טוב?"

המבט המשתוקק שלה בולע אותי. אני אוהב את זה. אוהב את זה שגם היא לא מסוגלת לשלוט בצורך שלה לנעוץ בי מבטים כל הזמן. אז כן, אני אהיה בן חמישים בסוף השבוע הזה. אז מה לעזאזל. עדיין יש לי את זה. פתאום אני מרגיש כמו האל שהיא חושבת שאני. האל שאני יודע שאני. "אז?" אני דוחק בה. היא יודעת שיש רק תשובה נכונה אחת לשאלה הזאת.

היא מושכת בכתפיה, משחקת אותה רגועה. איזה בזבוז של הזמן שלה. ושלי.

"אל תשחקי איתי משחקים, לידי."

"אתה מת על המשחקים שלנו."

"לא כמו שאני אוהב להיות נעוץ בתוכך עד העצם." אני מוריד את רגליי משולחן הכתיבה ונעמד. "את מבזבזת זמן יקר. בואי לכאן."

"בוא ותתפוס אותי." היא סוגרת את הדלת מאחוריה ומסובבת את המנעול בזמן שאני מתקדם לעברה, עיניה זוהרות יותר עם כל צעד שאני עושה. גופה מתקשה, מתכוונן למתקפה שלי. כל קצות העצבים

שלי דרוכים וזועקים אליה. בתנועה מהירה אני רוכן ומניף אותה מעבר לכתפי, וכבר אני בדרכי בחזרה אל השולחן. היא צוחקת, כפות ידיה מחליקות תחת הגומי של התחתונים שלי, ואל התחת שלי. היא תופסת בו, נועצת את ציפורניה לתוך הבשר. "כולך מזיע."

אני משכיב אותה על השולחן ונשכב עליה, מעגן אותה למקומה ביד אחת, ומחליק את שמלתה במעלה גופה בזמן שהיא מתפתלת בהתנגדות. ללא סיכוי. "תפסיקי להילחם בי, בייבי," אני מזהיר, מושך את השמלה מעל לראשה וזורק את הברד הצידה לפני שאני עובר לתחתונים. אני מחייך למראה התחרה שמסתירה את גופה ממני, רוכן מטה עד שפי מגיע אליהם, ותופס קצה אחד בין שיניי.

"ג'סי!" היא צורחת, ראשה מיטלטל קדימה ואחורה, גופה מתפתל. אני צוחק בשקט. משחקי כוח אף פעם לא נמאסים. "אצל מי נמצא הכוח?" אני שואל, קורע את הברד ממותניה ויורק אותו. "אצלך, חולה שליטה מזדיין שכמותך!"

"תשמרי על הפה שלך!" אני מושך את החזייה שלה למטה ודוחף את מכנסי הספורט שלי במורד ירכיי, משחרר את הזקפה המתפרצת שלי.

עיניים מורמות אליי מעורפלות בזמן שהיא מתיישבת, אוחת בזין שלי, ומעבירה ליטוף קטלני לכל אורכו. הבטן שלי מתכווצת, התחושה של כף ידה החמה כרוכה סביבי מהממת אותי. "לעזאזל, אווה," אני משתנק, מניח את ידיי על כתפיה, סנטרי נשמת אל החזה שלי. "כשאת נוגעת בי, אני בטוח שאני מסוגל לדרוף אחרי הירח ולתפוס אותו." אני די בטוח שאני מסוגל לעשות כל דבר. אני בלתי מנוצח, חסין. ויחד עם זאת אני גם פגיע לחלוטין.

היא נשכבת בחזרה על השולחן ומתקמרת, נשימתה שטוחה, פניה לחות וסמוקות. המראה הזה שלה הוא לא מהעולם הזה, הקול קסום. "תזיין אותי," היא מצווה, חסרת סבלנות ולהוטה. "בבקשה, תזיין אותי."

"תשמרי על הפה שלך, אווה," אני מתרד בה, אוחז בה מאחורי

הברכיים ומושך אותה קדימה. "אני בהחלט מתכוון לזיין אותך, אשתי. חזק. מהר."

החום הנפלא של הכוס שלה מושך אותי פנימה כמו מגנט. הצורך הבווער בתוכי מתגבר. "אוי, אלוהים, בייבי." אני מתכופף ומנשק כל פטמה בתורה לפני שאני מתרומם לעמידה ונוגח בלי רחמים, מתנשף כמו איזה בן זונה בזמן שהיא צורחת מההלם. זה תמיד טוב כמו בפעם הראשונה.

הידיים שלה מונפות מעלה אל מעבר לראשה כדי לתפוס את קצה השולחן. "אלוהים!"

אני חושק שיניים, נסוג אחורה ודוחף קדימה. חזק.

"ג'סי!"

"את אוהבת את זה, ליירדי?"

"יותר חזק, היא דורשת, מבט פראי בעיניה. "תזכיר לי."

"מה הזכיר לך?"

"כל דבר." היא מכופפת את ירכיה, נכרכת סביבי. "תראה לי אצל

מי נמצא הכוח."

החיוך שלי רחב ומלא סיפוק בזמן שאני מביט בה מחכה שאעשה את מה שצוותה עליי. אבל אני לא. לא עד שתגיד את שלושת מילות הקסם. אני מפסיק בבת אחת ונעצר, קבור עמוק בתוך החום שלה, מחכה. "תגיד לי את זה," אני נושם, מפיל את גופי עליה ומנשק את צד הפה שלה. "תני לי את מה שאני רוצה ואני אתן לך את מה שאת רוצה."

הפנים שלה מסתובבות אל פניי, אוחות בשפתיי במתיקות. "אני אוהבת אותך," היא ממלמלת סביב לשונותינו המתפתלות. "כל כך." אני מחייך כנגד שפתיה ולאט דוחף את עצמי בחזרה למעלה.

"תחזיקי מעמד, בייבי."

כל גופה קופא, נדרך לקראת זה. אני לא מוותר. לעולם. אני מתרסק לתוכה בכוח אלים שוב ושוב, מפיק ממנה צעקות בלתי פוסקות של שכרון חושים. הן כמו מוסיקה באוזניי. אבל אני רוצה לראות עד כמה היא רוצה אותי, אז אני נסוג ומניח את כפות ידיי על ברכיה, דוחף את

רגליה אחורה, חושף לגמרי את הכוס המבריק מרטיבות שלה. היא פועמת. "יפה בטירוף," אני לוחש ביראת כבוד. אני חוזר ונכנס לתוכה באיטיות, מטה את ראשי לאחור ומוצא את הקצב שלי, דוחף קדימה, ננעץ עמוק, בתנועה חזקה. "נו, בייבי," אני מתנשף, מתחיל להזיע. "תמצאי את זה."

עוד צרחות. עוד התנשפויות. החושים שלי מכולכלים. הדם שמטעין את הזין שלי כמעט מפיל אותי על ברכיי, האחיזה שלי ברגליה של אווה מתהדקת בזמן שאני דוחף עוד ועוד. כל הסימנים לאורגזמה הקרבה שלה כבר שם: עיניים פעורות, נוצצות ואצבעות שננעצות לתוך משטח העץ. היא מתפרקת, ומבט אחד בשדיה המדהימים גורם לי להתפרק ביחד איתה. פלג הגוף העליון שלי נדרך ומתכווץ, גל הדף של הנאה עובר בגופי. זה עוצמתי. כל כך עוצמתי לעזאזל. אני גומר חזק, רועד כמו עלה מזורגג בזמן שאווה גונחת אל תוך הרפיון שלה, אצבעותי מתכווצות סביב ברכיה. אלוהים. אדירים. לעזאזל. "שיט," היא מתנשפת, מתרפה, ראשה נופל לצד אחד, עיניה נעצמות.

"לכל הרוחות, ג'סי."

אני משחרר את ברכיה ומתמוטט עליה, מוודא שאני נשאר עמוק בתוכה, מתענג על ההתכווצויות החוזרות של קירות צוואר הרחם שלה סביב הזין הנפוח שלי. "תשמרי," אני מתנשף. "על" אני מנשק את לחייה המיוזעת, ונשען עליה בכל כובד משקלי. "הפה שלך."

"אתה טוב."

"אני יודע."

"אתה עקשן."

"אני יודע."

"אני אוהבת אותך."

אני מתכרבל אל תוך צווארה ונאנח. "אני יודע."

זרועותיה נכרכות סביב גבי ומצמידות אותי אליה חזק. אני בבית. סיפוק ממלא אותי. "אני צריכה ללכת לאסוף את הילדים מבית הספר."

"המממ..." אני לא מסוגל לגייס מספיק כוח כדי לדבר, שלא לדבר על לזוז. ואז נשמעת דפיקה בדלת, ואני רוטן, ומרים את עצמי בעצלות מעל לשולחן שלה. "באותה שעה מחר?"

היא מחייכת בזמן שהיא מתפתלת לרדת מעל לשולחן ומתחילה לאסוף את עצמה, ההבעה שלי זועפת יותר ויותר עם כל חתיכה מעורה שהיא ממשיכה לכסות בהדרגה. "עוד רגע, אני באמצע משהו," היא קוראת לעבר הדלת, מחליקה את השמלה מעל ראשה.

אני דוחק את עצמי לתוך המכנסיים הקצרים שלי ומתיישב על הספה שבצדו השני של החדר. "כבר גמרת."

היא מגלגלת את עיניה לנוכח החיוך החצוף שלי וממהרת אל הדלת, שולחת תנועת יד מהירה אל שיערה לפני שהיא אוזנת בידית. היא מבזבזת את זמנה. לחייה זוהרות, וכל הישות שלה מסגירה את העובדה שהיא אחריי זיון טרי. היא פותחת את הדלת לרווחה, ואני יודע מייד מי נמצאת מן העבר השני כשאני רואה את כתפיה של אשתי מתרוממות ומתקשחות.

"צ'רי," אומרת אווה ביובש, מסתובבת על עקביה ועושה דרכה בחזרה אל שולחן הכתיבה שלה. בדרך היא משגרת לעברי מבט, כזה שמאשר את מה שאני כבר יודע. היא לא מחבבת את צ'רי.

לדברי אשתי, האישה הזאת חמה עליי. אני לא יודע למה זה מפתיע את אווה. כל הנשים דלוקות עליי. "אני רק יוצאת לאסוף את התאומים." אווה אוספת את התיק שלה וזורקת אותו על כתפה. "מה קורה?"

צ'רי פוסעת לתוך המשרד ומניחה תיק על שולחנה של אווה. השיער הבלונדיני שלה מפותל בחוזקה ואסוף לפקעת גבוהה על ראשה, ויש בחולצה הלבנה שלה קצת יותר מדיי כפתורים פתוחים, לדעתי. אני לא מסתכל בכוונה. פשוט אי אפשר שלא להבחין.

"רשימת המנויים שביקשת."

"מצוין. אני אסתכל עליהם מחר."

אווה עושה דרכה לדלת, מעיפה מבט לעבר הספה עליה אני שרוע. "תלווה אותי החוצה." זאת לא שאלה.

אני מחייך. אשתי רכושנית כלפי. אני קם מן הספה, אוסף את חולצת הטי שלי מהשולחן של אווה וזורק אותה עליי בזמן שאני צועד אל הדלת. אני לא מפספס את מבטה המעריץ של צ'רי על פלג גופי העליון בזמן שאני מושך עליו את החולצה, וגם אשתי לא. "בואי נלך." אני אוסף את אווה ויוצא איתה לדרך לפני שתשלוף את ציפורניה.

"היא רוצה אותך," היא נוהמת, כורכת זרוע סביב מותניי. "אילו לא היתה טובה כל כך בעבודה שלה ולא הייתי כל כך זקוקה לה, היא כבר היתה עפה מכאן."

אני צוחק. "היא לא עושה שום דבר רע."

"כן, היא כן. היא מסתכלת עליך."

אני מהדק את אשתי חזק יותר אל צד גופי. "את לא יכולה להתנכל לעובדים רק בגלל שהם מסתכלים עליי."

"מה היית עושה אם גבר בצוות היה מסתכל עליי כך?"

חום. הוא מכה בפתאומיות בעורקיי, והוא לא מהסוג המענג. נהמה נפלטת לי אוטומטית, והיא צוחקת, מתנתקת ממני כשאנחנו מתקרבים לתחתית המדרגות באזור הקבלה.

"לא נראה לי, לידי." אני מושך אותה חזרה ועוטף אותה בזרועותיי. "אל תדברי שטויות שיגרמו לי להשתגע מרוב כעס." אני מטיח את שפתיי בשלה וטורף אותה למשך כמה שניות מסחררות.

"אראה אותך בבית." אני נושך את שפתה ומרפה, מחייך בזמן שאני מתרחק, למראה הבלבול שהשתלט עליה. היא שכחה לאן היא צריכה ללכת. "לכי לאסוף את הילדים," אני מזכיר לה.

היא חוזרת לעשתונותיה וסוקרת במבטה את אזור הקבלה. אף אחד לא שם לב. כולם מכירים את ההתנהלות שלנו. זאת כבר לא רק השגרה שלנו, אלא גם של הצוות. צריכה להיות, אם הם רוצים לשמור על המשרות שלהם.

הנה אשתי הולכת, ואני מתחיל לספור את הדקות עד שאוכל ללכת הביתה ולראות את הילדים שלי.

2

בזמן שאני רוכב על הדוקאטי שלי במעלה דרך הגישה לאחוזה הקטנה שלנו, נופלת עליי שלוה. המכונית של אווה נמצאת במקומה הרגיל, תא המטען פתוח. אני עוצר ליד המיני שלה, מוריד את הקסדה וסוקר את הרכב המטונף. הצבע השחור נראה מאובק, דהוי וישן. "לא רואים אבק על לכן", אני ממלמל לעצמי. "ואפשר להכניס יותר שקיות קניות לריינג' רובר."

פעם אחת כפיתי עליה את כלי הרכב הגדול והעמיד ביותר, אבל בסופו של דבר היא שכנעה אותי וקיבלה בחזרה את המיני הנאמנה שלה.

אווה מופיעה בדלת הקדמית, צעדיה מהססים כשהיא רואה אותי ליד האופנוע שלי. אני נועל את עיני השוקולד הכהה שלה במבטי, מושיב את התחת שלי על המושב ואת הקסדה בחיקי, מצליב קרסוליים. ובכן, האם זאת לא קבלת הפנים הטובה ביותר שגבר יכול לבקש כשהוא מגיע הביתה? אני לוקח את הזמן להתפעל ממנה. היא עדיין נראית אחרי זיון טרי. "גבירתני, אני אומר, טון הדיבור שלי הופך אוטומטית למחוספס.

היא מסלקת את שיערה אל מעבר לכתפה. "אדוני." אני נאלץ לזוז על מושבי כדי לסדר את הזקפה הגדלה שלי מאחורי רוכסן מכנסי העור שלי. החיוך העצור שלה מגלה שהיא מודעת לפעילות שהתניעה שם, ולרגע אני חוזר ותוהה איך אשתי אמורה להרגיש בידיעה, ששתיים עשרה שנים אחרי שנפגשנו, יש לה עדיין השפעה כל כך חזקה עליי. אני לא יכול לשבוע ממנה.

היא מחליקה באיטיות במורד המדרגות, מביטה בי בתשומת לב עד

שהיא מגיעה לחלק האחורי של מכוניתה. אז היא מתכופפת פנימה, מדגישה את קימורי הישבן המעוגל שלה, ושולפת שקית סופר. "תניחי את השקית." אני אומר לה.

"תפסיק להיות כל כך תובעני." היא מזייפת אנחה ומסתובבת על עקביה, מנדנדת את הישבן שלה בזמן שהיא פוסעת באיטיות במעלה המדרגות כששקית הקניות תלויה מאצבעותיה. "יש לי ילדים להאכיל."

"ולי יש צרכים, לידי." אני קורא, זורק את הקסדה על מושב האופנוע שלי ויוצא לתפוס אותה. "אווה!"

אני שומע אותה צוחקת בזמן שהיא נעלמת בפתח הדלת, וכשאני נכנס למטבח, אני מוצא אותה עומדת כשהשקית לרגליה. אני נעצר ומביט בה בזמן שהיא רוכנת לאט, בתנועה מפתה, ומוציאה מצרכים אחרים מן השקית. אני מחייך כשהיא מרימה גבה מחוצפת לעברי וחושפת שתי צנצנות של חמאת בוטנים. "ייתכן שאתן לך ללקק אותן ממני."

"ייתכן שתתני לי?" אני צוחק, משועשע מהפוזזה הביישנית שלה. "אווה, את נשואה לי כבר מעל לעשור. עוד לא למדת?"

"הכוח נמצא אצלי," היא לוחשת, מחליקה את הצנצנות אל משטח העבודה ומשרבבת את שפתיה המלאות.

אני נאלץ להתכופף כדי למנוע מהזין שלי להשתחרר מבגדי העור שלי. "אווה, אל תתגרי בי, אלא אם כן עכשיו הזמן המתאים לכופף אותך על משטח העבודה ולזיין אותך עד אובדן חושים." "אלוהים, מאז שהתאומים נולדו, אני חייב לשלוט בעצמי, אני כבר לא יכול לזיין אותה בכל מקום. כוח הרצון שלי מתרופף. אולי זה הגיל. אני מסלק את המחשבה הזאת במהירות לפני שתצליח להרוס לי את מצב הרוח. "אתה חייב לדבר עם מאדי." ההצהרה של אווה מגיעה משום מקום. אני נוחר בכוז. לא. אין מצב, בגלל שאני יודע בדיוק על מה בת האחת עשרה שלי רוצה לדבר. "אני לא נכנס לזה שוב, אווה, נקודה." "אתה צריך ללמוד איך להתמודד איתה לפני שהיא מתגרשת מאיתנו."

"אני יודע איך להתמודד איתה." אני מכחכח במרירות.
 "לנעול אותה בחדר שלה זה לא נקרא להתמודד איתה."
 אני מזעיף פנים. "אל תגזימי."
 אווה צוחקת. בהתנשאות. עדיף שתרסן את עצמה או שהיא הולכת
 לקבל זיון ענישה. "רק אתמול איימת עליה שתעשה את זה."
 אני לא מאמין שאני צריך להסביר את עצמי בפעם המאה. "אווה,
 היא לבשה זוג מכנסי ג'ינס קצרים שהיו יכולים להתאים לבוכת ברבי.
 והיא מתכננת ללכת איתם למסיבה בבית הספר?" אני צוחק למחשבה.
 "זה לא יקרה. לא כל עוד אני חי."
 אשתי מגלגלת את עיניה. "הם לא היו כל כך נוראים."
 "היא בת אחת עשרה!"
 "היא הופכת להיות אישה צעירה."
 "היא הופכת להיות קוץ בתחת המזורגג שלי, זה מה שהיא הופכת
 להיות." או יותר גרוע.
 "אתה מגזים לגמרי, ג'סי."
 מגזים? אני בכלל לא חושב שאני מגזים. "אווה, בשבוע שעבר
 כשאספתי אותה, סוטה קטן ומלוכלך אחד ממש רייר עליה בזמן
 שהלכה משער בית הספר למכונית שלי." אני מרגיש את הדם מתחיל
 לרתוח בעורקיי, רק מלהיזכר באירוע. אילו פקח התנועה המזורגג לא
 היה מזיז אותי מהאזור האסור לחנייה, הייתי יוצא מהמכונית, וחוצה
 את הרחוב יותר מהר מהרוד ראנר של לוני טונס.
 היא מגחכת לעברי. "סוטה קטן ומלוכלך?"
 "כן. שיגיד תודה שלא דחפתי לו את הראש לתוך המכנסיים כדי
 למנוע ממנו לנעוץ מבטים בבת שלי."
 "ובן כמה היה הסוטה הקטן והמלוכלך הזה?"
 "אני לא יודע." אני מנפנף את השאלה שלה הצידה, מבין בדיוק
 לאן זה מוביל.
 "אני יודעת." אווה צוחקת שוב, חצי משועשעת, חצי נרגזת. "הוא
 בן אחת עשרה, ג'סי. בדיוק כמו מאדי. השם שלו קייל והוא בכיתה
 של מאדי. הוא מאוהב, זה הכל."

אני נוחר בבוז וניגש אל המקרר. "הוא סוטה," אני מכריז בטון פסקני, מתרה בה שלא תמשיך את הוויכוח בזמן שאני מפשפש במדף העליון בחיפוש אחר חמאת הבוטנים שלי. אבל אני כבר אמור להכיר את הסוררת הקטנה והפתיינית שלי. והיא מעזה להמשיך.

"ג'ייקוב מאוהב בילדה אחת." אווה אומרת כבדרך אגב. אני מפנה מבטי בחזרה מן המקרר, רואה אותה אוספת את צנצנות חמאת הבוטנים מעל לדלפק וניגשת אל משטח העבודה. הבן שלי מאוהב? האהבה היחידה שלו עד כמה שידוע לי, היא האהבה לכדורגל. הילד משוגע על זה. "האם זה הופך את הבן שלך לסוטה?"

אני מעקם פרצוף בזמן שאני חוזר אל המקרר וממשיך לחפש את מאכל הניחומים שלי. "למה את עושה את זה?" "מכיוון שהילדים שלך גדלים ואתה חייב לתת להם לעשות את זה. מאדי הולכת למסיבה בבית הספר, ואתה לא מלווה אותה. זה לא מגניב להגיע למסיבה עם האבא שלך."

"היא בשום אופן לא הולכת בלעדי לעזאזל," אני מתפרץ, טורק את דלת המקרר. "איפה חמאת הבוטנים שלי?" אני מסתובב ורואה את אשתי מגישה לי צנצנת חדשה, גבותיה מורמות בידענות.

אני חוטף אותה מאחזתה בלי לומר תודה אפילו ומסיר את המכסה. האצבע שלי נכנסת פנימה, מסתובבת סביב הדפנות, ואני דוחף את הגוש הגדול אל פי, עדיין מזעיף פנים לעבר אשתי, שמטלטלת עתה את ראשה בייאוש. היא יכולה לטלטל את ראשה כמה שהיא רוצה. הבת שלי לא הולכת למסיבה בבית הספר בלעדיי, והיא בוודאי לא הולכת בג'ינס הקצרים האלו.

"איפה מאדי בכלל?" אני שואל את גבה של אווה, לא מפספס הזדמנות להתענג על מראה הישבן שלה. התחת הזה. אני רוצה לנגוס בו. "היא מחכה שאבא שלה יחזור הביתה כדי שתוכל להתחנף אליו." "מה זאת אומרת להתחנף אליי?"

"אבא'לה!" צווחת העונג של מאדי, צווחה מזויפת לגמרי, יש מצייץ – קוטעת את החקירה שלי באיבה. אוי לא. היא קראה לי אבא'לה, לא אבא. אני כבר יודע שתכף תביט בי בעיני כלכלב.

אני עושה את הדבר הכי חכם שאני יכול, אני מניח את חמאת הבוטנים שלי וחותרך החוצה מהמטבח מבלי ליצור קשר עין. אחרת אכלתי אותה, נדפקתי.
 "אני צריך להחליף בגדים." אני טס דרך הדלת, שומע את מאדי בעקבותיי.

"אבא'לה, חכה!"

"יש לי דברים לעשות," אני צועק מעבר לכתפי בזמן שאני דוהר במעלה המדרגות, קולט הבזק של שיער השוקולד הארוך שלה מקפץ מעבר לכתפיה בזמן שהיא רודפת אחריי. "דברי עם אמא."
 "אמא אמרה שאני צריכה לדבר איתך!"

בדיוק כשאני מגיע לראש המדרגות, אני מרגיש משהו סביב הקרסול שלי. "פאק!" אני מפספס צעד ומועד על המדרגה העליונה, מתרסק בערמה על השטיח.

"אבא'לה, תשמור על הפה שלך!"

"לכל הרוחות, מאדי!"

"אז אל תברח ממני, ותתמודד עם המחויבויות שלך."

"סליחה?" אני מתהפך על הגב ומתיישב, מוצא את הבת שלי שוכבת על המדרגות העליונות, ידה הקטנה כרוכה עדיין סביב הקרסול שלי, ראשה מוטה הרחק לאחור כדי להביט אליי. היא כבר מעפעפת בריסיה, השועלה הקטנה. "המחויבויות שלי?"

"כן." היא משחררת את רגליי וקמה על רגליה, ואני קולט רק במעורפל שהיא לובשת ג'ינס וסוודר. מכנסי ג'ינס ארוכים, וסוודר עם שרוול ארוך. זה אמור לרצות אותי, אבל זה לא. בגלל שהיא העצב החשוף הזה שהוא הבת שלי, והיא יכולה להיות מנוולת קטנה כשהיא רוצה. כלומר, כל הזמן. וגם עכשיו, כשאני יודע שהיא מכוסה מכף רגל ועד ראש בגלל שהיא מנסה, במילים של אמא שלה, להתחנף אליי. זה לא יעבוד.

מאדי נאנחת, מטלטלת את ראשה לעברי. "אבא –"

"אה, אז עכשיו אני אבא, כן?"

הלסת שלה מתקשחת והיא מסתכלת עליי בדרך שרק אמא שלה

יכולה להתחרות בה. כאילו שהיא יכולה לחתוך לי את הזין במבט שלה. "זה לא פייר! כל החברים שלי הולכים, וההורים שלהם מסכימים לזה. למה אתה מוכרח להיות זה שהורס את כל הכיף?"

"כי אני אוהב אותך," אני ממלמל, מתרומם על רגליי. "בגלל שאני יודע שיש כמה בנים אידיוטים שם שירצו לנשק אותך." מה לעזאזל אני אומר? העובדה שהבת שלי כנראה תתלוש את הביצים של כל מנשק פוטנציאלי, אולי עוד יותר ביעילות ממני, היא לא הנקודה. זה התפקיד שלי להגן עליה.

"ולעקוב אחריי," היא מטיחה בי, גורמת לי להתכווץ.

"למה את מתכוונת?" אני לא אוהב את המבט הזוחח על פניה.

המבט שמרמז שיש לה תחמושת נגדי.

אני מביט בה בעיניים מכווצות, מחכה לזה.

"כמו שעקבת אחרי אמא."

אני משתנק. "לא עקבתי אחרי אמא שלך. חזרתי אחריה."

"היא אומרת שזה אותו הדבר, בייחוד כשהחזור נעשה בסטנדרטים

של ג'סי וורד."

"זה... לא... היא..." אני נושף ברוגז ומסתובב, צועד לכיוון יחידת

ההורים. אני לא מתווכח עם בת אחת עשרה. "אמא שלך אהבה את זה

שעקבתי אחריה," אני יורה מעבר לכתפי.

"אתה אמרת שחזרת אחריה."

"אותו דבר." אני טורק את דלת חדר ההלבשה שלנו מאחוריי

ומושך את הטיי-שירט מעל לראשי. "הילדה הזאת תהרוג אותי," אני

ממלמל, זורק את החולצה לסל הכביסה.

מאדי מתפרצת פנימה, גורמת לידי להיעצר על רוכסן מכנסי העור

שלי. "אני הולכת למסיבת הריקודים בלעדיך, ואני אלבש מה שאני

רוצה."

"את לא הולכת." אני בקושי מצליח לשמור על שפה נקייה. "נקודה."

"אתה כזה רשע!" היא צורחת, לחייה בוערות מכעס.

"אני יודע!" אני דוחף את הידיים לתוך חגורת מכנסי העור שלי,

מוכן להוריד אותם. "את מסתלקת? כי אני עומד להתפשט."

הפנים היפות שלה מתכרכמות בגועל מוחלט. "איכס." היא יוצאת במהירות, משאירה אותי מביט מטה אל הבטן שלי. איכס? החוצפנית הארורה. אמנם אני תכף בן חמישים, אבל אני עדיין בשיאי, לעזאזל. תשאלו את אשתי. וכל אישה אחרת על הפלנטה. איכס? אני בועט ממני את מכנסי העור ויורד אל הרצפה, מרביץ חמישים שכיבות סמיכה, תוך כדי שאני ממלמל ומקלל. הייתי צריך להישאר במכון הכושר.

אחרי שאני לובש מכנסיים קצרים נקיים, אני פונה לרדת למטה, ומבחין בערמה של כביסה נקייה על המיטה. אני עושה מה שכל בעל הגון היה עושה: אני אוסף אותה וחוזר אל חדר ההלבשה לשים אותה במקום. אני שם את הגרביים ותחתוני הבוקסר שלי במגירות המיועדות לכך, ונותר עם ערמת תחתונים של אווה בידי. אני מחייך אל ערמת התחרה, לא מסוגל לעצור את עצמי מלקרב אותם אל האף ולשאוף את ניחוח הכביסה הנקייה מעורב בשאריות הניחוח של אווה. אני מזמזם ועוצם את עיניי, מתכנן את הזמן האינטימי של היום בלילה. אני צופה זיון חינוכי בעתיד הלא רחוק. אגרום לאשתי להבין שזה יהיה לגמרי לא חכם מצידנו לתת למאדי ללכת למסיבה בבית הספר בלי מלווה.

"אבא?"

אני מסתובב בתנופה ומוצא את ג'ייקוב עומד בפתח. פניו היפות מזועזעים למדי. "אה, היי." אני מרחיק במהירות את התחרה מאפי ומחייך במבוכה.

"אתה מריח את התחתונים של אמא?"

אני צוחק כמו אידיוט, מרגיש את החום מציף את לחיי. הילדים שלי באמת הורסים לי את האגו. "רק בודק שהם כובסו," אני אומר, מפנה אליו את הגב ופותח את מגירת התחתונים של אווה.

"אתה מוזר לפעמים, אבא." ג'ייקוב נאנח מאחוריי, ואני מתכווץ, אבל הכיווץ הופך לכעס כשאני מבחין במשהו בפינת המגירה של אווה. הבעיה היא לא הדבר עצמו. אלא העובדה שהוא מונח בפינה אחרת מזו שבה היה הבוקר. אני נוהם לעבר הוויברטור המעוטר ביהלומים, או הנשק להשמדה המונית, כמו שאשתי אוהבת לקרוא לו,

ולאט סוגר את המגירה. היא לא טועה. זה באמת משמיד. זה משמיד לי את האגו המזורג. האם היא משתמשת בו בלעדיו? מעניקה את העונג שלה למכונת זיונים?

לעת עתה אני שם בצד את תחושות ההתמרמרות שלי, ופונה לעבר בני. "מה קורה, חבר?" אני שואל, מתקרב אליו וכורך את זרועי סביב כתפיו, מוביל אותנו אל מחוץ לחדר ההלבשה.

"אחד מהחברים שלי בבית הספר, סוני, הזמין אותי ללכת לאצטדיון אולד טרפורד עם ההורים שלו, לראות את מנצ'סטר יונייטד. הם משחקים נגד ארסנל. אני יכול ללכת?"

אני מחייך לעצמי, משפיל מבט אל ג'ייקוב בזמן שהוא מרים את מבטו אליי, כולו תקווה וקצת דאגה. אני יודע מה הוא חושב. הוא חושב שכדורגל זה הקטע שלנו, ואני לא אוהב את זה שהוא הולך עם מישהו אחר. אני לוקח אותו לאימונים, צופה בכל משחק, אני מקפיד על יום בנים, פעם בחודש, לאורך כל עונת הכדורגל. ענייני בנים נטו, בלי נשים שישגעו לנו את השכל. "בטח שאתה יכול".

"תודה, אבא."

אני מתכופף וקובר את פניי בשפעת השיער הבלונדיני שלו. הבן שלי. הבן היפה, הרגוע שלי. "היי", אני אומר, משחרר אותו מהאחיזה שלי כשאני נזכר במשהו. "אמא הזכירה משהו בנוגע לאיזה התאהבות." אני מרים את גבותיי בשאלה.

ג'ייקוב מגלגל את עיניו והולך אל החדר שלו. "אני לא מאוהב, וגם אם הייתי, לא הייתי מספר לאמא."

אני מחייך. "משחק אותה, אה?" זה הבן שלי.

"מה, כמו שאתה עשית עם אמא?" הוא מסתובב ותופס אותי מזעיף פנים. ושוב מניד בראשו. "אני הולך להבריק את הגביעים שלי." הוא נעלם לתוך חדרו, משאיר אותי על ישורת המדרגות.

אני חוזר במהירות אל חדר ההלבשה, תופס את הוויברטור שלה, ויוצא חזרה. בדיקה מהירה של חדרה של מאדי מעלה שהיא שוכבת זועפת על המיטה שלה, ותהיה שקועה במצב הרוח הזה למשך השעה הקרובה. בדיקה מהירה של חדרו של ג'ייקוב מעלה שהוא כבר סידר

בשורה את כל גביעי הכדורגל שלו ויהיה עסוק בלהבריק אותם למשך שעתיים לפחות.

אני ממהר במורד המדרגות, מנופף בוויברטור של אווה לפניי כמו בחרב. "כמה פעמים אנחנו צריכים לדבר על זה?" אני שואל, נכנס אל המטבח. "כל העונג שלך מגיע ממני."

אני עוצר בבת אחת כשאני מוצא שאשתי לא לבד. חרא.

"אליזבת! אני זועק, ידי קופאת באוויר.

"אוי... אלוהים... אדירים," היא מתנשפת, מביטה באווה בשאלה.

פניה של אשתי הן אימה צרופה.

"אה..." הוויברטור זוהר לפניי, ואני ממהר להחביא אותו מאחורי

גבי. "תמיד נחמד לראות אותך, אמא."

אליזבת' נאנחת, מסתובבת אל ביתה ומנשקת אותה על הלחי. "אני

אתקשר בפעם הבאה לפני שאני קופצת, יקירה."

"רעיון טוב," אווה ממלמלת, פניה המבוהלות לובשות הבעה

שרומזת על כך שאני בצרות. החיוך האידיוטי שלי מתרחב.

"אני הולכת. אני צריכה לאסוף את אבא שלך ממגרש הגולף."

אני מנופף אל אמה של אווה בידי הריקה בזמן שהיא מתקרבת

אליי, מנידה בראשה. "את לא נשארתי?" אני שואל בנימוס. אחרי

שתיים עשרה שנה, אנחנו עדיין בקטע מתמשך של אהבה/שנאה.

"אל תעמיד פנים שזה מה שאתה רוצה."

נדמה כאילו הוויברטור שמאחורי גבי פועם בתוך כף ידי הכרוכה

סביבו, מזכיר לי שיש לי עדיין עניינים לא גמורים עם אשתי שצריך

לטפל בהם. אבל אז המכשיר לפתע נחטף מידי.

"מה זה?" שואלת מאדי, מחזיקה את הדילדו הענק. כל שריר

בגופי בוגד בי, ואני שומע את אווה ואמא שלה משתנקות. השיתוק

שלי מאפשר למאדי הזדמנות לכחון את הממצא שלה, והיא

לוחצת על הכפתורים של האביזר. הוויברטור מתעורר לחיים

בירה, והיא צווחת, מפילה אותו לארץ, שם הוא ממשיך לרקד סביב

רגלינו.

"מה זה?" היא צועקת.

"זה נשק להשמדה המונית!" אני פולט בלי מחשבה, בועט בו הצידה.

"מה זה נשק להשמדה המונית?"

"פצצה!" אני תופס את מאדי, זורק אותה על כתפי, וטס החוצה מהמטבח במהירות שיא.

"מהר, אבא! לפני שזה מתפוצץ!"

לעזאזל איתי, איך אני מגיע למצבים כאלו? אני ממהר במעלה המדרגות ומתפרץ לחדרה של מאדי, זורק אותה על המיטה כהרגלי, ואז מביט איך היא מצחקקת כמו שנערות נוהגות לעשות, מסלקת את השיער מפניה. עיניים גדולות, עגולות, כהות ויפיפיות, מוצאות אותי, והצחקוקים הופכים להיסטריים בזמן שהיא מתגלגלת על המיטה ותופסת בבטנה.

אני נוחת לידה, ערימה מותשת בצורת אבא ומושך אותה אל חזי. "בואי הנה, ליידי קטנה," אני נאנח, מנצל את ההזדמנות הנדירה לחבק את הבת שלי. היא נרגעת ונותנת לי להתפעל ממנה לכמה דקות, עדיין מצחקקת מדי פעם. כשהיא מצליחה להסדיר את נשימתה, היא משתחררת מהחיבוק שלי ומתיישבת, משלבת רגליים ומביטה בי מבט מהורהר למשך כמה רגעים.

"אבא, בבקשה תן לי ללכת למסיבת הריקודים." היא מרימה שתי ידיים בתחינה מול פניה ומשרבבת את השפה התחתונה שלה באופן שובה לב. אני אבוד. אבוד לעזאזל. "אתן לך לאשר את התלבושת שלי."

אני מקפיץ גבה אחת, קצת מופתע מהנכונות שלה לשאת ולתת. אני מתרומם על המרפקים שלי, ושוקל את ההצעה שלה לכמה רגעים. יש בזה היגיון, לא משנה כמה כאב זה גורם לי. אני נאנח ומגלגל את עיניי. הפנים האלו תמיד ממוטטות את הנחישות שלי. "אני לוקח אותך לשם ואוסף אותך בחזרה. בשעה עשר לכל המאוחר."

היא צווחת משמחה ומתנפלת עליי, מפילה אותי על המיטה שלה. "תודה רבה, אבא'לה."

"את יכולה להפסיק עם הקטע של אבא'לה עכשיו," אני אומר,

חוטף עוד הזדמנות לקבל חיבוק. "ואת חייבת לענות לטלפון כשאני מתקשר אלייך או שאגיע לבית הספר לאתר אותך."

"אתה לא יכול פשוט לסמס לי?"
 "לא."

"אוקיי." היא נסוגה בקלות, מבינה שזה המקסימום שתוכל להשיג.

"ותזכרי," אני ממשיך, להוט לעגן את החוקים, "זה לא חוקי לנשק בן לפני גיל עשרים ואחת."

היא מגחכת. "זה לא לא חוקי לנשק בן, אבא."
 "בטח שכן."

"לפי החוק האמיתי, או לפי חוק אבא?"
 "שניהם."

"אתה בלתי אפשרי."

"מאדי, את רוצה ללכת למסיבת הריקודים או לא?"

הלסת שלה מתקשחת, והיא לוקחת שאיפה ארוכה. "זה לא חוקי לנשק בנים לפני גיל עשרים ואחת, היא אומרת ביובש, ואני מטה את ראשי להאיץ בה להמשיך. "לפי החוק האמיתי," היא מוסיפה.

"ילדה טובה." אני מנשק את מצחה ופונה ללכת, מרוצה מהעבודה הטובה שעשיתי. רואים? אני יכול להיות הגיוני. אני לא יודע למה כולם תמיד נובחים עליי על חוסר הנכונות שלי להתגמש. אני מתגמש בכל יום בחיי הארוכים.

ג'ייקוב יוצא מחדרו, רקטת טניס בידו. "איפה מאדי?" הוא שואל. היא מופיעה עם הרקטה שלה, אחרי שהחליפה בגדים למכנסוני ספורט זעירים באופן מגוחך וטיי־שירט חתוכה. הם טסים במורד המדרגות. "נהיה במגרש!"

"תכף אצטרף אליכם," אני צועק לעבר גבם. "מייד אחרי שאטפל באמא שלכם," אני מוסיף בשקט, צועד לעבר המדרגות, מקווה שאליזבת' כבר הסתלקה כדי שאוכל לגלות מה קורה עם הוויברטור המזורגג הזה.

אני נתקל באשתי היפיפייה במחצית גרם המדרגות. כלי הנשק

להשמדה המונית בידה, הבעה מאשימה על פניה. היא רוצה תחרות מי יותר כועס? אני אנצח בכל פעם.

אני עוצר על מקומי, אני מכווץ את שפתיי ונוהם בשקט, שומר על שוויון בקרב המבטים שלנו. אבל, לעזאזל איתי, זה קשה כשהיא נראית כל כך יפיפיה בלי שום מאמץ. כל כך... שלי.

אני עושה לזין שלי שיחת מוטיבציה מנטלית, מורה לו להתנהג יפה עד שאסיים להוציא קיטור. זה נכשל, המכנסיים הקצרים שלי מתחילים להזדקר קדימה. זה לא חומק מעיניה של אווה, עיניה יורדות אל המפשעה שלי, הגבה שלה מתקמרת בזמן שתשוקה שאני מזהה יותר מדיי טוב מציפה את עיניה. זה לא יעזור לה. עוד לא, בכל אופן.

"תסבירי," אני דורש, זוקף אצבע מאשימה כלפי החפץ שבידה.

היא משרכבת שפתיים, מביטה בכלי, לפני שהיא מרימה את עיניה הנוצצות בחזרה אליי, לא מפססת את ההזדמנות ללטף במבטה את החזה החשוף שלי. הזין שלי מרים שוב ראש, אורב מאחורי המכנסיים הקצרים שלי. צל חיוך מפתל את שפתייה, ועיניה נוצצות בשוכבות.

היא חולפת באיטיות על פניי כבדרך אגב, וגופי מסתובב לאט, בעקבותיה. היא נעצרת בפתח חדר השינה שלנו. "ג'סי?" היא אומרת בקול הנמוך, הצרוד הזה שמטריף אותי.

"כן?" אני עונה, מושך את המלה בחשדנות. היא מכווצת את שפתייה ומנשקת את האוויר. "תעוף מכאן." היא ממהרת לתוך החדר וטורקת את הדלת מאחוריה.

מה לעזאזל? "אווה!" אני צועק, רוקע את דרכי אל הדלת. "תשמרי על הפה המזורגג שלך!" אני אוחז בידית ודוחף בכל כובד משקלי את משטח העץ, סודק אותו קצת. אני יכול לשמוע אותה צוחקת מאחוריו. אהה, היא רוצה לשחק, הא? אני משחרר את הדלת וצועד לאחור. כנראה שהייתי יכול לצרוב במבטי חזר דרכה. אני לוקח שאיפה עמוקה ונותן לה את מה שאני יודע שהיא רוצה.

"שלוש..." אני מודיע בנחת.

"אני לא נותנת לך להיכנס."

"שתיים."

"תעוף מכאן, ג'סי."

שיערוטיי סומרות, ואני הולם בדלת, מפיק עוד צחקוק מתגרה מן העבר השני. אוהו, היא עומדת לחטוף. חזק. "אחת!"

"לך תזדיין, וורד!"

החזה שלי מתרוקן, ואני צועד אחורנית, נוצר וטוען. "אפס, בייבי!" אני צועק, מטיח את כתפי בדלת. היא נפתחת בקלות, כפי שידעתי שתפתח, אווה היתה חכמה מספיק לזוז משם כהכנה למה שידעה שעומד לקרות. אני תופס את מפרק כף היד שלה לפני שהיא מספיקה לברוח. "תפסתי אותך." אני מסובב אותה וזורק אותה למעלה על כתפי, לוקח אותה למיטה. אנחנו נוחתים בערמה מבולגנת, ושניות ספורות אחר כך היא ערומה, העור שלי על שלה, הזין שלי רוקד. אני מוצא את מקומי בין ירכיה ותופס בלחיים שלה, מצמיד את אפי לשלה. "יש לי שלוש מילים לומר לך."

"מה הן?"

"פעולת תגמול וזיון." אני משקע את פניי לתוך צווארה ונושך אותה, מלקק ומלחך את עורה. "את מוכנה, בייבי?" העיניים שלי נעצמות באושר מוחלט, מחכות לאנחה שלה ולהתקמרות הקלה, המתגרה של מותניה.

"אני רוצה לעשות ניתוח להגדלת חזה."

העיניים שלי נפקחות לרווחה, ובשבריר שנייה אני נזרק החוצה מהמקום המאושר שלי בשקע צווארה. אני צריך לראות את פניה כדי להבין אם היא מותחת אותי או לא. בעוד אני מביט מטה אל יופייה של אשתי בהלם מוחלט, אני מסיק במהירות שהיא בכלל לא מותחת אותי. היא נושכת את שפתה בעצבנות, ואני די משוכנע שהיא עוצרת את נשימתה. הזין שלי מתכווץ עד שלא נשאר ממנו כלום.

"למה הכוונה לעזאזל, אווה?"

"אני רוצה לעשות ניתוח להגדלת חזה." היא חוזרת ואומרת

בשקט.

"תשכחי מזה."

"ג'סי..."

"אין מצב." אני מתרומם על ברכיי ומבטי נופל אוטומטית על השדיים שלה. השדיים שאני אוהב. השדיים שמעניקים לי שעות של הנאה. שדיים רכים. שדיים טבעיים. השדיים שלי לעזאזל. אני נאנק מבפנים למחשבה שמישהו יכוון אליהם סכין. "כשהגיינום יקפא." אני אומר לה. "את יכולה לשכוח מהרעיון הזה לגמרי."

היא עוקבת אחר מבטי אל שדיה וחופנת אותם. לשם שינוי, לא מזיזו לליבידו שלי לראות את אווה נוגעת בעצמה. מה לעזאזל עולה בדעתה? "הם צריכים זריקת עידוד," היא אומרת בטון מהורהר, סנטרה מונח על החזה שלה בזמן שהיא בוחנת כל אחד מהם. "הם נפולים." "הדבר היחיד שנפול עכשיו הוא הזין שלי." אפילו למקלחת קרה לא היתה השפעה כזאת. "כמו שאמרתי, לא כל עוד אני חי ונושם. אפילו לא כשאמות. אני אמצא דרך לחזור לחיים כדי לכסח לך את הצורה. תשכחי מזה, אווה. הם שלי ואני אוהב אותם בדיוק כפי שהם." "אתה באמת נוהג בחוסר היגיון." היא ממלמלת בעוד אני צוחק בדרכי לחדר האמבטיה ופותח את ברז המקלחת. "והם למעשה השדיים שלי, לא שלך."

ההצהרה הזאת מחזירה אותי אל הדלת. היא מביטה בי בהתרסה. היא יודעת שהיא לא עומדת לנצח אבל תנסה בכל זאת, ותעצבן אותי אפילו יותר במהלך הזיון. "כמה זמן עבר מאז מצאתי אותך?" אני שואל.

"שתיים עשרה שנים," היא יורה בחזרה בענייניות, בטח מתאפקת לא לגלגל עיניים.

"זה אומר שפג תוקפם של דיונים על בעלות, לעזאזל. הבהרנו את הפרט הקטן הזה בשבועות הראשונים להכרות שלנו." "או שכך אמרת לי." הנחיריים שלה מתרחבים. "והשנה השלוש עשרה עלולה להיות השנה חסרת המזל שלך, וורד."

אני נרתע מעט לאחור, המום. "מה זה אמור להביע לעזאזל?" "זה אמור להביע," היא יורה, יושבת על המיטה ומשלכת זרועותיה

על חזה, "שהשנה השלוש עשרה עלולה להיות השנה שבה אעזוב אותך."

אני משתנק, מבוהל, למרות העובדה שאצבעותיה ממהרות ישר אל שיערותיה, משחקות בקצוותיהן. היא משקרת. זה לא משנה. עדיין היה לה האומץ לומר זאת. "תחזרי כך ברגע זה."

"לא."

"אווה."

"לך תזדייין."

"הפה!" אני מסתער קדימה, זועם, מוכן להעמיד אותה במקומה. היא מנסה לברוח. היא יכולה להתחיל לרוץ בהפרש של מייל לפניי ועדיין אשיג אותה. היא מתפתלת על המיטה, מודעת לכך שהגזימה, וצורחת כשאני אוחז במפרק כף היד שלה, גורר אותה בחזרה אליי. "מה את חושבת שאת עושה?" אני שואל, מתיישב בפישוק על בטנה, מצמיד ביד אחת את זרועותיה מעל ראשה.

"תרד ממני!"

אני עושה את הדבר היחיד שנשאר לי לעשות. אני מביט למטה אל הנקודה הרגישה במותניה, מחייך ברשעות.

היא קופאת. "ג'סי, לא."

אני מתעלם ממנה והולך על זה עד הסוף, דוחף את אצבעותיי אל תוך הנקודה הרגישה לדגדוגים שלה וחוגג עליה, חופר, מועך, ובאופן כללי גורם לזה להיות בלתי נסבל עד כמה שניתן.

"אוי אלוהים." היא שואפת אוויר ומתחילה להשתגע מתחת, משתוללת וצורחת את הכעס שלה. "לא! אני... אשתין... היא צוחקת ללא שליטה, ואז צועקת בזעם, "אני עומדת להשתין על עצמי!" "תחזרי כך עכשיו," אני מתרה, לא מרפה. קצת פיפי בין בעל ואישה לא ממש מזיז לי.

"אני חוזרת בי!"

"האם את עוזבת אותי, אשתי?" אני שואל, נותן לה צביטה אלימה במיוחד.

"לעולם לא!" היא מתנשפת בכבדות, גופה מתקמר בפראות.

"אני שמח שהבהרנו את זה." אני משחרר אותה והיא קופצת מעל למיטה, מחזיקה את עצמה בין רגליה.

"לכי על זה, לידי."

היא טסה לאמבטיה. "מנוול אחד!" הדלת נטרקת ואני מגחך לעצמי, הולך בעקבות אווה, אם כי שפחות מהר ממנה. אני נכנס ומוצא אותה יושבת על האסלה. היא מזעיפה פנים כלפיי. אני מחייך. אני נכנס לתוך המקלחת, מתחיל לזייף קצת ג'סטין טימברלייק, וסוחט קצת ג'ל רחצה על הספוג.

"איך היה היום שלך, יקירה?" אני שואל.

"טוב." היא תופסת את מברשת השיניים, מורחת קצת משחה ומתחילה לצחצח. "בהבה... אולא... האים.. אהיגו... לאה... האה... איהוג... אאוואגה... אך."

אני מביט בה בחוסר הבנה דרך המקלחון. "מוכנה לחזור על זה?" היא יורקת את המשחה. "בשבת, כולם באים אלינו לברביקיו לכבוד יום ההולדת שלך."

"אני לא מתכוון לעשות שום ברביקיו ליום הולדת." אני אומר בכיטחון מוחלט, וחוזר לקרצף את עצמי. "כבר דברנו על זה."
"אבל –"

"שום אבל, אווה. אני לא חוגג..." אני משתתק, מבין שכמעט עברתי על החוק שאני עצמי קבעתי: לא מזכירים את המספר המפחיד. "חוגג את העובדה שמלאו לך חמישים?" היא מטה את ראשה כלפיי, מברשת השיניים שלה נכנסת בחזרה אל פיה.

אני מתכווץ בזמן שאני מסבן בשמפו את שיערי. "אני לא בן חמישים", אני ממלמל, שומע אותה נאנחת. קל לה לדבר. היא עדיין רעננה כמו פרח בגיל שלושים ושמונה. שלושים ושמונה לעזאזל! זה היה פחות או יותר הגיל שלי כשפגשתי את אווה. תראו כמה מהר השנים חלפו. אם שתיים עשרה השנים הבאות יעברו מהר באותה מידה, הרי שאני תכף יוצא לפנסיה. הבטן שלי מתהפכת בחרדה.

"אתה עדיין האל שלי", אומרת אווה ברכות, מושכת את תשומת ליבי בחזרה אליה. היא מחוץ למקלחת עכשיו, מביטה בי במבט בוחן.

"אני יודע."

"ואתה עדיין הגבר הנאה ביותר שראיתי אי פעם."

"אני יודע." אני מושך בכתפיי.

"ואתה עדיין מזיין כמו אל על סטרואידיים." היא מצמידה את שפתייה אל מחיצת הזכוכית ומנשקת אותה.

"כן, אני יודע." אני פוגש את שפתייה מן הצד השני.

"אז מה הבעיה, אל יפיפה שכמוך?"

"כלום," אני נאנח. זה טיפשי, אבל חמישים נשמע כל כך הרבה יותר מבוגר מארבעים ותשע. אני סוגר את ברז המקלחת, והיא נסוגה לאחור כדי לאפשר לי לצאת, מגישה לי מגבת. אני מתנגב והולך אל המראה, מביט בעצמי מלמעלה למטה. מוצק. הכל מוצק. קשה בדיוק כפי שהיה לפני שתיים עשרה שנה. והפנים, מחוספסות מזיפים של ארבעה ימים, והעור רענן. בכנות, אני לא נראה שונה בהרבה. אני יודע את זה. זה יותר פסיכולוגי. חמישים לעזאזל.

זוג זרועות נכרכות סביב מותניי, וחזית גופה העירום נלחצת אל גבי, מחבקת אותי. "אתה יפה וכולך שלי," היא אומרת, גורמת לי לחייך.

"זאת השורה שלי."

היא משחררת אותי וזזה הצידה, מרימה אליי מבט. "אל תפתח תסביך. זה לא מתאים לך."

אני מהנהן לאות הסכמה, קורא את עצמי לסדר. מה קורה לי? אני נראה טוב, אשתי מדהימה והילדים שלי הם היצורים הכי יפים שאי פעם ראיתי. עוד לא נולד אדם בר מזל יותר ממני. אני צריך להתאפס. אני פונה אל הארון שמעל לכיור ומוציא את הדיאודורנט. חבילת הגלולות הקטנה של אווה צדה את מבטי. "לקחת את הגלולה היום?" "אוי, שכחתי. תעביר לי אותן."

"ברצינות, אווה?" אני חוטף אותן ודוחף אותן אל תוך ידה. "לא שוכחים דבר כזה." אני מתחלחל.

היא מתעלמת מהחרדה הגלויה שלי ושולפת אחת, בולעת אותה עם מעט מים. "בנוגע למסיבה בבית הספר..."

"אמרתי לה שהיא יכולה ללכת," אני אומר לפני שאני פורע את שיערי וחוזר אל חדר השינה. "אבל אני לוקח אותה לשם ואוסף אותה אחר כך, ולטובתה אני מקווה שהיא תענה לשיחות שלי אחרת אני הולך לשם." אני לובש את תחתוני הבוקסר במשיכה אחת ומשחרר את הגומי. "אז את יכולה להפסיק לנדנד."

"אני לא מנדנדת," היא פולטת במרירות.

"לא יותר מדי."

"אתה רוצה סטירה, וורד?"

"את רוצה זיון חינוכי, גברת וורד?" אני מטה את ראשי בציפייה ומביט איך התשוקה חוזרת ומאדימה שוב את לחייה במהירות. המראה הזה לברו, מספיק כדי לגרום לזיון שלי לחזור לחיים. אוף, לעזאזל, אני זקוק לה שוב.

"אבא!" קולו של ג'ייקוב חודר אל חדר השינה, והזיון שלי מתכווץ עד שלא נשאר ממנו כלום. אווה נובלת, מאוכזבת בכירור מכך שעוד זיון מסוכן ירד לטמיון. בגלל שהסכנה הפכה כזה הרגע לוודאות. "אבא, אתה בא לשחק?"

"אני בדרך, חבר," אני צועק, לובש בחזרה את המכנסיים הקצרים שלי.

"משבית זיונים," מקטרת אווה ומפנה אליי לחי לנשיקה כשאני מתקרב.

אני מנשק אותה בקלילות מבעד לחיוך שלי, והיא דוחפת את לחיה לתוך פי. "סקס מנומנם של בין ערביים ליד הבריכה הערב?"

עיניה מתמלאות אור, מתנוצצות כמו יהלומים. "עשינו עסק." אני אוסף את נעלי ההתעמלות שלי ופונה אל הדלת. "ובפעם הבאה שתשתמשי בדילדו הזה בלעדדי, לא תרגישי את האהבה שלי למשך שבוע שלם."

"מה?" היא המומה בכירור.

"שמעת אותי."

"גם אתה לא תהיה מסוגל לחיות בלי זה למשך שבוע, וורד. אתה

תעניש את עצמך יותר מאשר אותי."

אני מחייך, יורד במדרגות שתיים שתיים. היא צודקת. "אם כך זה יהיה שבוע של זיוני התנצלות." הפה של אווה סביב הזין שלי כל יום, פעמיים ביום למשך שבוע הוא לא משהו שאפשר לזלזל בו.
"בסדר גמור מבחינתי."
אני צוחק וממהר אל המגרש.

3

"יום הולדת שמח, ג'סי היקר! יום הולדת שמח לך!"

השירה של משפחתי וחבריי הקרובים הם סיבה מספקת לגרום לי לרצות לצאת למסע הרס כדי לאתר את המפתח לנעורי הנצח. אני לא יכול לראות את עוגת היומולדת המזורגגת שלי דרך הלהבות שמשתוללות על ראשה. חמישים. איך לעזאזל זה קרה? חמישים! אולי הייתי יכול לשכוח – אלוהים, הייתי מת לשכוח – אבל אשתי היקרה לא נותנת לי, ובנוסף לשריפת החורש שמכלה את העוגה שלי, יש בלונים וכרזות מודבקים בכל רחבי הבית והגינה, רק למקרה שהעובדה שאני בן זונה זקן תחמוק ממני.

"יש למישהו מטף כיבוי אש זמין?" אני שואל, שואף אל תוך ריאותי כמה שיותר אוויר. אני אזדקק לו.
"אוי, לא," אני שומע את מאדי מתנשפת. "הוא עומד לפרק את העוגה."

אני מגלגל את עיני ומכבה את הנרות בזמן שכולם צוחקים על חשבוני. סאם חובט בגבי ומחייך.

"אף מילה," אני מזהיר את החבר שלי לפני שהוא מספיק לשלוף איזו התחכמות סרקסטית. "אתה בעצמך לא בדיוק פרגית." הוא צוחק ומטה את ראשו. הלואי ויכולתי להיות שאנן כמוהו בנוגע לגילי. "אני כמה שנים מאחוריך, אח שלי. אנחנו לא באותה קטגוריה."

"לך תזדיין."

"ג'סי וורד!" זועקת אימה של אווה, ומניחה את ידיה על אוזניה של מאדי בזמן שהיא משגרת ניד ראש תקיף לעבר בעלה, ג'וזף, כדי

שידאג לאלו של ג'ייקוב. חמי אפילו לא טורח, ובמקום זה, הוא פורע את שיערו של בני בחיך מלא גאווה. מאדי מנערת מעליה את סבתה ומתחילה להוציא את הנרות מהעוגה שלי, סופרת אותם תוך כדי, רק כדי לזרות מלח על פצעיי. היא מגיעה לשלוש עשרה לפני שקייט ההריונית מאוד מתערבת.

החברה הכי טובה של אווה מחייכת אל בתי, שמרימה אליה עכשיו מבט שואל. "בואי לא נרגיז את אבא שלך עוד יותר," קייט אומרת בשקט, אבל לא מספיק בשקט כדי שאחמיץ את זה. עיניה ננעצות בעיניי, והחיך שכיוונתי אל בטנה הגדולה נעלם כשאני קולט אותה מגחכת אליי.

"זאת המסיבה הכי גרועה אי פעם." אני פולט נשיפה ארוכה בדרכי למטבח לקחת בירה, שוקל את היתרונות שבלהשתכר כהוגן. ומייד נזוף בעצמי על כך שאני חושב מחשבות כאלו. לעולם לא. אני פותח את המקרר וחולץ בזריזות את הפקק מראשו של בקבוק.

"הייתי שואל אם אתה רוצה משהו חזק יותר, אבל אני יודע שאתה לא בעניין," אומר סאם, שנכנס למטבח בזמן שאני טורק את דלת המקרר.

"אל תנסה אותי." אני לוקח לגימה נוספת כשדרו מצטרף אלינו. החליפה שלו נראית ללא רבב, לא יתכן שישב, התכופף או אפילו זז בתוכה מאז ששם אותה עליו. "לבוש קצת מוגזם בשביל על האש, לא?" אני שואל.

"יש לי תוכניות חשובות אחרי שאסיים להתענג על הסבל שלך." הוא חולף על פניי ניגש אל המקרר ומתכבד בבירה, מתעלם מן המבט המופתע על פניי. אני מגניב מבט אל סאם, מוצא שההבעה שלו זהה לשלי.

"תוכניות חשובות? מה יותר חשוב מלהיות יחד עם החבר שלך ביום ההולדת החמישים שלו?" אני מקרב את הבקבוק אל שפתיי בזמן שאני מביט בדרו חולץ את הפקק מהבירה שלו. "אני עומד להציע נישואין לראיה." הוא בקושי לוחש את המילים.

נשיפת ההפתעה שלי מרססת את הבירה למרחק כזה, שהיא פוגעת בכל קיר במטבח היקר שלי. ודרו לא מצליח לחמוק ממנה. אני משתעל, נחנק ומשתנק, בזמן שסאם צוחק ודרו מביט בי כאילו שהוא רוצה לערוף את ראשי. אין ספק שהוא רוצה. הרסתי לו את החליפה. הוא מטיח את הבקבוק שלו על הדלפק, הנחיריים שלו מתרחבים, גם עם פניו נותרות רגועות. נשוי? דרו? אין ספק שראיה היפה היא הנערה שלו; מעולם לא ראיתי אותו כל כך מאושר ומיושב בדעתו, אבל... נישואין? מעולם לא שיערתי שיעז לצאת למסע הזה.

"ג'סי, צועק דרו, מבריש בידו את ג'אקט החליפה שלו. "לכל הרוחות. תסתכל!"

"אני מצטער." אני חוטף מגבת מטבח וזורק אותה לעברו.

"מה קורה פה?" קייט מדדה אל תוך המטבח עם כמה צלחות ריקות, אווה בעקבותיה.

"דרו עומד להציע לראיה נישואין," סאם ואני מכריזים פה אחד, גורמים לבנות לעצור על מקומן לפני שהן משתנקות בבת אחת, ידיהן על פיהן, ומתנפלות על דרו בחיבוקים.

"אתם מוכנים להרגיע, היא תשמע אתכם," הוא ממלמל, זורק בכוח את המגבת בחזרה אליי לפני שהוא נאבק להוריד מעליו את הבנות. המגבת מכה בפניי לפני שאני מצליח לתפוס אותה.

"תשמע מה?" שואלת ראיה, שמופיעה במטבח כשכלי בידה האחת, וכוס יין בשנייה.

"שום דבר!" כולנו קוראים במקהלה, מחייכים מאוזן לאוזן.

דרו מגלגל עיניים ואוסף את הנערה שלו. "אנחנו הולכים."

"באמת?" ראיה מניחה את הכלי על הדלפק, ונראית מעט מבולבלת כשרו לוקח את הכוס מידה ומוביל אותה אל הדלת. "מה עם ג'ורג'יה?"

דרו זורק חיוך מעבר לכתפו. "הדוד ג'סי אמר שהיא יכולה להישאר."

"אמרתי את זה?"

"כן. אמרנו," מתערבת אווה. "תבלו!" היא קוראת, לפני שהיא

נעמדת לצידה של קייט. "את חושבת שיש לו עדיין פירסינג בזין?" היא לוחשת על אוזנה של קייט.

מה לכל הרוחות? אני מעיף מבט המום באשתי, שמשתתקת במהירות, מזדקפת בבת אחת ומביטה בי, כשהיא מצמידה שפתיה זו לזו. אני נותן בה מבט שואל, והיא מושכת בכתפיה, מביטה הלאה ממני במבט מלא אשמה. "רק ממה ששמעתי." היא נושכת את שפתה, מביטה בקייט, שמגחכת, ואוחזת בכרסה. "תפסיקי. יברח לי פיפי."

אני נועץ מבט באווה. "איך את יודעת שלדרו יש פירסינג בזין?" היא מושכת בכתפיה, כולה אגביות. "כמו שאמרתי, זה רק משהו ששמעתי."

"מעניין ממי," אומר סאם, מהורהר וזורק מבט מאשים בקייט בזמן שהוא ניגש אליה ומתקרב עד כמה שכרסה מאפשרת. היא צריך להתכופף כדי לקרב את פניו לשלה. "תסבירו."

"זאת היתה הפתעה בזמנו, זה הכל. הרגשתי צורך לשתף." סאם מדביק נשיקה חזקה על לחיה ואז רוכן עד ששפתיו נוגעות בכרסה, ומנחית נשיקה גם שם. "תסתום אוזניים, חומד," הוא לוחש, מביט בחזרה מעלה אל קייט. היא מחייכת. סאם לא. "נחמד לדעת שמכל הדברים מה שנחרט בזיכרונוך מאותו לילה, הוא דווקא הזין של החבר שלי."

אני מתחיל שוב לגחך, מושך שרפרף כדי להנות מהמופע ביתר נוחות. המסיבה הזאת תופסת כיוון לא רע בסך הכל. אני משלב את ידי על חזי ומסיע את מבטי מפניו המופתעות של סאם אל ההבעה המבטלת של קייט. "כן, קייט," אני מתגרה בה, בזמן שג'ון תוקע את ראשו מבעד לדלת.

"הילדים אלצו את הסבים לשחק טוויסטר. הייתי משריין אמבולנס במקומכם."

"בחייך." אווה מושכת אותי מן השרפרף ומובילה אותי אל מחוץ למטבח. "יש לנו הורים שצריך לחלץ לפני שיפגעו בעצמם." "אבל אני רוצה להסתכל," אני מתלונן, מביט מעבר לכתפי, בדיוק

קולט את סאם אוחו בקייט ומטלטל אותה בזרועותיו. היא צוחת צווחה של הנאה יותר מאשר של בהלה. "אוי, לעזאזל," היא צוחקת. "אני חושבת שעשיתי במכנסיים."

"במחשבה שנייה." אני מאפשר לאווה להרוף אותי אל מחוץ למטבח ואל תוך הגינה, שם אנו מוצאים את כל ההורים שלנו מפותלים בכל מיני תנוחות בלתי סבירות. אני צוחק שוב, ועוד יותר כאשר הם מתמוטטים בבת אחת, הופכים לגוש מתנשף של סבים על המדשאה.

"אני מבוגר מדיי בשביל זה." אומר אבא שלי וחורק כל הדרך בחזרה לעמידה לפני שהוא עוזר גם לאמא לקום.

אני מוחא כף אל כף, עושה את דרכי לרוחב המדשאה אל משטח המשחק המזמין הזרוע עיגולים. "ווזו, חברים." אני מפוקק את מפרקי האצבעות שלי וזורק לעבר התאומים חיוך קונדסי. "האלוף הגיע כדי להגן על התואר."

"הנה זה שוב מתחיל," ג'ייקוב נאנח, בועט בכדור רגל שלו הרחק. "זהו, הספיק לי," מצהירה מאדי.

"זה יום ההולדת שלי." אני כורע ומותח את פינות המשטח, מנקה את הפלסטיק מקימוטים לפני שאני בועט את נעליי. "אתם צריכים לעשות מה שאני אומר." אני מרים את צווארון חולצת הפולו של ראלף לורן שאני לובש. "את משחקת, גברת וורד?" "אתה מפסיד, מר וורד?"

אני מוסיף בנחרת בוז את מחשבותיי בעניין. "אני תמיד מנצח, בייבי. את אמורה כבר לדעת את זה."

אווה אוספת את שיערה לקוקו, ומשרכבת את שפתיה. "ייתכן וזה עומד להשתנות."

עוד נחרת צחוק בוקעת מעמקי בטני, מגובה בצחקוקים של האורחים שלנו. אני שמח שגם הם חושבים שהצהרה שלה מגוחכת. "אני כחול," אני מודיע בזמן שכולם נסוגים, מפנים לנו מקום. "אווה בארום, ג'ייקוב בירוק, ומאדי בצהוב. מי מתחיל?" "הצעירים מתחילים," מרים ג'ייקוב את קולו. "כלומר, אני."

"רק בשתי דקות!" מוחה מאדי.

אני מרים את ידי, קוטע את המריבה באיבה. "דקותיים או שנתיים, ג'ייקוב הוא הצעיר ביותר."

"ג'ייקוב מתחיל." אווה מתקרבת, עיניה מצטמצמות בהתגרות לשני חרכים. "מאדי שנייה, אני שלישית, ואתה, בעלי היקר, בהגיעך לגיל המופלג חמישים, תהיה אחרון."

"אל תחשבי שתוכלי להסיח את דעתי בהקנטות," אני מתרה בה, מסמן לג'ייקוב להתחיל כבר.

אני מרוכז במשחק, ומה שיותר חשוב, בלנצח בו. ג'ון, סאם וקייט מצטרפים לקהל הקטן עם הבת של דרו, ג'ורג'יה, וכולנו עושים את המהלך הראשון שלנו. הכל מאוד ברור, כולם יציבים, וכולם מלאי ביטחון.

אחרי עשר דקות, אני, אשתי, והילדים שלנו מסובכים בפקעת של זרועות ורגליים, והקהל שלנו צוחק. "אבא!" מתלוננת מאדי. "הרגל הגדולה שלך מפריעה לי!"

"טוב מאוד!" אני צוחק, לא מאבד אפילו טיפה של פוקוס.

"מכאן, מאדי." סאם כורע ליד הבת שלי, מראה לה את הדרך לחוגה.

"בלי עזרה," אני צועק, מסובב את פניי ומקבל גוש מהשיער של אווה ישר לתוך הפה. אני נועץ בה מבט ומאבד את החשק למחות. אני גם מאבד ריכוז, השדיים שלה נמצאים בטווח ליקוק.

"שלא תחשוב על זה אפילו, וורד," היא לוחשת.

"בכל זמן, בכל מקום, בייבי."

"לא באמצע משחק טוויסטר עם הילדים שלנו בנוכחות ההורים שלנו."

הזרועות שלי רועדות קצת מן המאמץ לשאת את משקל גופי. זה לא עוזר שגם מאדי וגם ג'ייקוב נשענים עליי בנקודה זו או אחרת, ואווה פחות או יותר מרחפת מעל בטני. הם כולם נטפלים אליי, כטקטיקה, אבל אני לא אשבר. אין מצב. "אתם עושים את זה בכוונה," אני מאשים אותם. אני עוצם את עיניי ומתרכז, שומע מחיאות כפיים

וקריאות עידוד מכולם, מה שאומר שמאדי בדיוק סיימה מהלך נוסף והיא עדיין במשחק.

"עכשיו את, אמא, התאומים קוראים.

"אוף, אם רק אוכל להתמתח ולהגיע אל החוגה." גופה של אווה נדחק עוד יותר בחוזקה אל שלי.

תתרכז, תתרכז, תתרכז. משהו רך וגמיש נלחץ אל פי. משהו מוכר. אני פוקח את עיניי ומוצא עצמי פנים אל מול שדיים. אני לא יכול לשלוט בזה. הפה שלי נפתח ואני שם ביס.

"אאו! ג'סי!" היא מתמוטטת עליי, גוררת איתה גם את הילדים. "רמאי גדול ושמן שכמותך!"

אני צוחק, מתהפך וכולא את אווה תחתיי.

היא מתנשמת ומתנשפת למשך כמה שניות בשביל הרושם, עושה מאמץ מגוחך להעיף אותי מעליה. הילדים ממלמלים בגועל, ההורים שלנו מצקצקים, וקייט וסאם צוחקים ביחד עם ג'ורג'יה וג'ון. אבל תשומת ליבי נתונה לאישה שאני שרוע עליה. "הפסדת," אני לוחש, מדביק נשיקה מהירה על אפה.

מייד עולה חיוך על פניה. ובאותה מהירות מתרחב גם ליכי. "לא, ניצחתי." היא אוחזת בשיערי ומושכת אותי מטה אל שפתיה, ואני מתגלגל איתה על מחוץ למשטח ואל הדשא.

"אנחנו עומדים לעשות סקס ישנוני הלילה," אני מודיע לה.

"אלוהים אדירים!" מאדי מוחה. "אמא! אבא! בבקשה מכם!"

שנינו צוחקים מבעד לשפתינו האחוזות אלו באלו, אבל אנחנו לא מרפים. לא עכשיו, לא לעולם.

4

כבר מאוחר. הילדים במיטות, האורחים כבר הלכו, ואני יכול לשמוע את אווה מתעכבת במטבח. אני נכנס פנימה, עוצר בפתח להתפעל ממנה לכמה רגעים. היא מכינה מראש את מכונת הקפה להפעלה בבוקר, זה משהו שהיא נוהגת לעשות ברוב הערבים לפני שהיא הולכת לישון, וגם להניח את דגני הבוקר האהובים על הילדים על משטח האי. אני מחכה עד שהיא מסיימת ומורחת את ידיה בקרם, לפני שאני מתגנב בשקט מאחוריה. אני לא משמיע שום קול, אבל היא לא צריכה לשמוע אותי כדי לדעת שאני קרוב. עמוד השדרה שלה מתיישר, ידיה מפסיקות לנוע.

אני מצמיד את חזית גופי אל גבה ומקרב את פי אל אוזנה. "תיכנס לחדר השינה עכשיו," אני מצווה, בשקט אבל בתקיפות. היא מסתובבת לאט, מתחככת בי, והחיכוך מקפיץ את חוס גופי לשמיים. אני אוסף ומערסל אותה בזרועותיי, אוחז את פיה בפי בזמן שאני מוליך אותנו אל החדר שלנו. היא נוהמת לתוך שפתיי. אני נוהם לתוך שלה. זה ממש גן עדן.

השפתיים שלנו לא נפרדות במהלך כל הדרך עד חדר השינה, וזה לא פשוט לוותר על הנשיקה כשאני מגיע למיטה. אני מוריד אותה, מושך את חולצת הטי שלי מעל לראשי וזורק אותה הצידה. שיניה של אווה שוקעות אל תוך השפה התחתונה שלה, מבטה רעב.

"את אוהבת את מה שאת רואה?" אני שואל, בטוח לגבי התשובה. תקראו לי אגו מניאק. מעניין את התחת שלי. אני מושך את הג'ינס שלי במורד הירכיים ביחד עם תחתוני הבוקסר, מחכה לתשובה. היא חולמת בהקיץ. "היי." אני נוקש באצבעותיי, מנסה להעיר אותה. "נו?"

קמט קטנטן חורש את מצחה. "מה אמרת?"
אני מחייך. השאלה שלה היא תשובה מספיק טובה בשבילי.
"אני אוהב את השמלה שלך." אני שולח יד ואוחז באריג השחור
והמשיי, מחייך כשאני שומע אותה לוקחת שאיפה. "אבל היא קצת
מגבילה."

"תוריד אותה," היא מצווה, בלי טיפת סבלנות. הרעב שלה אליי
רק מחריף את הרעב שלי אליה. אבל אני בכל זאת משתעשע עם
הנואשות שלה. "מה את אומרת?"

אני רואה בעיניה את הדחף להיאבק בי, אבל אשתי למדה מהר
מאוד שאם היא תיתן לי את מה שאני רוצה, היא תקבל את מה שהיא
רוצה הרבה יותר מהר. "בבקשה." התחינה שלה היא יותר מסתם
תחינה. היא מחרמנת אותי יותר מכל דבר אחר לעזאזל. השמלה שלה
נעלמת תוך מספר נשימות קצרות. הבגדים התחתונים שלה אפילו
יותר מהר. אני מניח אגרופי על המזרון, זוחל לאורך גופה, מלקק את
דרכי במעלה הירך הפנימית שלה, נוהם בשקט כשאני עובר ליד הכוס
המתוק, הרך, הנוטף שלה. הגניחה שלה מתמשכת עוד ועוד, הגב שלה
מתקמר, דוחף את שדיה כלפי מעלה. אני חג סביב הפטמה השמאלית
שלה בליקוק איטי, יציב. היא טעימה, לעזאזל.

היא נאנחת, ידיה נשלחות אל ראשי ולופתות את שיערי. "אתה
אל מזורגג, וורד."

אני נושך את הפטמה שלה לאות אזהרה, אבל חוץ מזה אני מעלים
עין מהפה המלוכלך שלה, בזמן שאני מעביר עליה את אצבעותיי,
חוצה את הבטן שלה ותוקע אותן עמוק לתוכה. אוי, לעזאזל, "את כל
כך מוכנה," אני אומר כשהיא צועקת. אני נסוג ומתיישב עליה, ואוחז
בזין הכואב שלי ומצמיד אותו אליי. "קשה או רך, בייבי?"

"רך," היא נאנחת, בהתנשפות שכולה אושר, כפות ידיה נחות על
המותניים שלי ומושכות אותי למטה.

אני שוקע, נאבק לעצור את הנשימה כשהעונג שולח בי גלים.
"ככה?" אני שואל, הולם עמוק בתוכה.
"בדיוק ככה."

אני נסוג, התחושה של צוואר הרחם שלה פועם סביבי, מאלצת אותי לכרוע על האמות. "לעזאזל, אנחנו כל כך טובים ביחד, ליירדי." "אני יודעת," היא מאשרת, נועצת את ציפורניה בישבן שלי.

המבט שלה מוצא את שלי, ואני יודע שכך בדיוק הוא יישאר עד שאביא אותה לשיא והיא תאלץ לעצום את עיניה. זה אחד מהמראות האהובים עליי. התשוקה והצורך על פניה, הגניחות הקטנות שלה מלהיטות את עורי. זה מטריף חושים.

אני שבוי בידי האישה הזאת בכל יום של חיינו המשותפים. לא רק כשהיא בזרועותיי, או כשאני נעוץ עמוק בתוכה. אלא עם כל דבר שהיא עושה. בכל פעם שהיא מביטה בי, מדברת אליי, נוגעת בי. אני האיש הכי בר מזל בעולם, ואני מודה לגורלי כל יום כל דקה. אני אוהב אותה בעוצמה שהולכת ומתחזקת בכל רגע.

"גם אני אוהבת אותך," היא לוחשת, קוראת את מחשבותיי. "וגם אני בת מזל." ידיה עוזבות את הישבן שלי ועולות אל פניי, ירכיה נכרכות סביב מותניי. היא מחזיקה בלחיי בחוזקה בזמן שאני שומר על קצב זהיר, איטי של האגן שלי, נע לתוכה ברכות. "אתה החיים שלי, ג'סי וורד. הלב שלי פועם בזכותך."

אני מחייך חיוך קטן, מהנהן לאישור, מחזיק את מבטינו נעולים זה בזה בזמן שאני אווז בשפתיה. הנשיקה שלנו מחקה את העדינות של מעשה האהבה שלנו עד שאני מאט לעצירה והשפתיים שלנו רק נוגעות. "והלב שלי תמיד יפעם רק בשבילך," אני לוחש, מאזן את עצמי על סף פיצוץ. "את שם?"

"אני שם." פניה הזורחות אליי מאשרות זאת, ואני חודר לתוכה טיפה יותר חזק כמה פעמים נוספות, נושא אותנו אל מעבר לקצה יחד. הגוף שלי סופג את רעידותיה, הגלים חודרים ישר אל תוך ליבי שמתמלא בתחושות חזקות כל כך עד שאני שוב מוצא את עצמי מנסה לעכל את מציאות החיים היפה שלנו. אני לא חושב שאי פעם אוכל.

אנחנו נאנחים זה אל תוך פניה של זו, מיליון מילים אילמות של התפעמות נמסרות הלוך ושוב בינינו. אף אחד מאיתנו לא צריך לבטא

את המילים הללו. שנינו יודעים. אני מסיר את ידה השמאלית מעל לחיי ומנשק את טבעת הנישואין שלה ואז משלב את אצבעותינו אלו באלו, לוחץ את ידה בחוזקה ומניח את פניי בשקע צווארה הלח.
"היה לך טוב?" אני שואל.

"למדתי..." היא נאנחת, ואני מחייך לתוך צווארה, מפזר בעצלות נשיקות קטנות פה ושם. "זמן אמבטיה?" היא שואלת ברכות.
אני שותק לרגע, מנסה לחשוב. זמן אמבטיה?
"אני יכולה לשמוע את הגלגלים מסתובבים." היא צוחקת קצת.
היא צודקת. זמן אמבטיה שווה זמן שיחה. על מה היא רוצה לדבר?
אני מרים את פניי מצווארה ומרים גבה בשאלה. "יש משהו שאת רוצה לומר לי?" אשתי יודעת שאני הכי חלש כשהיא עירומה, רטובה, ושרועה עליי.

"לא, רק חשבתי שיהיה נחמד אם נעשה טבילה משותפת."
העירום הרטוב של אווה מחליק על שלי? אני מחליק החוצה מתוך החמימות ההדוקה שלה בלחישה קצרה, הזין שלי עדיין פועם מהאורגזמה שלי.

"בועות?"

"מלא."

"מה שגבירתי רוצה." אני מזנק מהמיטה והולך את חדר הרחצה, פותח את הברזים, שופך כמות אדירה של קצף אמבט, ומערבל את המים. יש לי תחושה שלוקח למים שנים לעלות עד לחצי הרופן, וכשאני מרוצה מן העומק, אני קופץ פנימה, מפריח את הבועות כלפי מעלה. "מוכן!" אני קורא.

תוך כמה שניות, אני שומע את אווה צוחקת. "איפה אתה?"
אני מניף את ידי, מפנה מעט מהבועות שמול פניי, ומחייך כשאני רואה אותה עומדת ליד הדלת.

"האל שלך מחכה." אני מציע לה את ידי, והיא ניגשת אליי, עדיין צוחקת, מנסה להעיף עוד כמה בועות מאפי בזמן שהיא כורעת מולי.
אני נאנח אנחת סיפוק גדולה כשהיא מתמקמת בין ירכיי, זרועותיי והחלק התחתון של רגליי עוטפים אותה בחוזקה, עיניי נעצמות

בשלווה טהורה. התחושה של ידיה שמלטפות את שיערות רגליי מהפנטת. אושר מוחלט לעזאזל.

דממה משתררת למשך כמה רגעים, דממה שלווה ונהדרת. עד שאווה מפרה אותה. "ג'סי?"
 "המממ."

"בנוגע לציצים שלי..."

עיניי נפקחות לרווחה. לעזאזל, ידעתי את זה. 'רוצה לטבול איתי כאמבט?' אני נושף בבוז. "את מתכוונת לציצים המושלמים שבעלך אוהב בדיוק כפי שהם? הציצים האלו?" אני שואל בציניות. אני לא יכול לראות אותה, אבל אני יודע שהיא כרגע ביצעה גלגול עיניים מפואר.

"כן, הציצים האלו."

"תשכחי מזה." אני מרגיש אותה זזה בזרועותיי. אז אני אוחו בה חזק יותר.

"תן לי לראות אותך."

"לא."

"ג'סי." מים מתחילים להשפריץ סביבנו עד שאני נאלץ להרפות ממנה או להסתכן בהצפת חדר הרחצה.

"לכל הרוחות," אני מתנשף בזמן שהיא מסתובבת, מניחה כף יד על כל אחד משרירי החזה שלי ומניחה את חזית גופה על שלי. קצות האפים שלנו נפגשים. אני לא מוכן לדבר על זה שוב. בשום אופן. השדיים האלו פשוט מושלמים. ובנוסף, הם שלי. אני מהנהן לעצמי, נחוש לעמוד על שלי, לא חשוב כמה תתחנן ולא חשוב מה תבטיח לי.

"לא." אני אומר בנחישות. "אפילו לא בתמורה למיליון צנצנות של חמאת בוטנים ושני מליון זיוני התנצלות. לא."

"אבל אני שונאת אותם," היא מייללת, משרבבת את שפתה התחתונה. אני מתכופף ונועץ בה את שיניי. "אאוץ'!"

"התשובה תהיה תמיד לא."

היא מתפתלת לשחרר את עצמה מהנשיכה שלי, לוחשת מכאב

תוך כדי כך. תקראו לי חסר היגיון, אבל לא ייתכן שזה כואב באותה מידה כמו מה שהיא הציעה. "רק תקשיב".
 הידיים שלי נאלצות לוותר על התחת שלה כדי לכסות את האזניים. "בשום אופן לא."
 "ג'סי."

אני עוצם את עיניי. "אני לא מקשיב." אני מרגיש אותה מתרוממת מעל גופי, מבינה כנראה שהגיעה למבוי סתום. טוב מאוד. אני מקווה שהיא מבינה את חוסר ההיגיון שלה. ניתוח להגדלת חזה? אני מלגלג ביני לביני שרוי בחשכה שלי. יש לה יותר סיכוי שאני אתגרש ממנה. כשאני לא שומע דבר במשך כמה דקות טובות, אני מניח שהיא ויתרה והסכנה חלפה, אז אני פוקח עין אחת בזהירות כדי לוודא שאני לכוף. אני לא. הייתי חוזר ועוצם את עיניי, אלא שמשהו שהיא אוחת בידה צד את עיניי. ראש המקלחת? היא שלפה אותו מהמתלה והיא מכוונת אותו אליי, אל תוך האמבטיה. אני מזעיף פנים, שם לב לפתע שהמים התנקזו מהאמבטיה. לא! אני מנסה לקום בזריזות, מחליק ומועד על הברועות שמצפות את משטח האמייל של האמבט. "אווה!" המים מכים בי. רסיסים חדים וקפואים לגמרי של ייסורים. "לעזאזל!" אני מאבד אחיזה ומתרסק אל רצפת האמבט. "אווה, לכל הרוחות!"
 "תגיד שאתה מוכן להקשיב לי," היא דורשת, מתקרבת עד כמה שצינור ראש המקלחת מאפשר, כלומר די קרוב לעזאזל.

כל גופי נכנס להלם, מותיר אותי לחסדיה של אשתי המרושעת. "שלוש..." אני מלהג, תוהה מה אוכל לעשות כאשר אגיע לאפס. אני לא יודע, אבל זה יהיה רע. כל כך רע לעזאזל. "שת-תיים..." אני מתחיל לרעוד כמו מפגר, לא מסוגל לברוח. אלוהים, אני מרגיש שאני מפתח היפותרמיה. "אווה!"
 "תהיה מוכן להקשיב ליי?"

אני אפילו לא מצליח להגיע לאפס. קר לי מדיי. "אוקיי! לכל הרוחות, אוקיי!" זרם המים נעצר בבת אחת, ואני מקרטע אל מחוץ לאמבטיה ונופל על גבי על הרצפה, רועד. "תני לי מגבת, מכשפה מרשעת." ערימה רכה של כותנה נוחתת על פניי, ואני ממהר לשפשף

את גופי. "למה שתעשי כזה דבר?" אני מתפרץ, רותח מכעס. "אילו הרגליים שלי לא היו מאובנות מקור, היית מקבלת את זיון התגמול האולטימטיבי כרגע."

"אני מצפה לזה," היא יורה, מחזירה את הצינור בחזרה למקלחת. אז היא ניגשת אליי, עד שרגליה מונחות משני צידי חזי. היא יורדת ומניחה את התחת שלה על בטני, ידיה על שרירי החזה שלי, ומתחילה לשפשף את עורי הסומר. "תן לי לחמם אותך."

"כמה נחמד מצידך." אני צריך תנור, עשר דקות זריזות בטמפרטורה של 180 מעלות. אני קפוא עד העצם.

"המנתח אמר שקצת –"

אני משתנק. "כבר היית אצל מנתח?" בבקשה אלוהים, תגידי לי שזה לא היה גבר.

"אמרת שתקשיב."

"ואני ממש שונא את מה שאני שומע, אווה." אני דוחף אותה מעליי וקם על רגליי, מתרחק בכעס. "אני אפילו לא יכול להביט בך." אני הולך אל חדר ההלבשה, ומוריד טיי־שירט נקייה מאחד הקולבים. אני לא יודע למה; אני תמיד ישן ערום, אבל אני צריך לעשות משהו עם הידיים שלי או שאני עלול לחנוק את צווארה היפה. "אם זה היה גבר, אל תגידי לי." הייתי יכול להקיא.

"אוקיי."

אני מסתובב בזעם. "אז זה שחשפת בפניו את השדיים שלי כן היה

גבר?"

היא מושכת בכתפיה. "כרגע אמרת לי לא לומר לך."

"אבל בדיוק אמרת לעזאזל! מה לכל הרוחות, אווה?" אני מושך את חולצת הטי של מעל לראשי ונאבק להכניס את ידי לשרוולים, מסתבך לגמרי.

"זיין!"

"זה רק ניתוח הגדלת חזה."

אני מפסיק לנסות ללבוש את חולצת הטי שלי, נשאר כשזרועותיי מפותלות ולכודות איפשהו סביב אזור הצוואר. אווה מנסה להבליע

גיחוך. "פשוט קחי סכין ותהרגי אותי, כי זה יכאב הרבה פחות לעזאזל, ממה שאת מציעה." ברגע שבו אני מבטא את המילים אני מבין את טיפשותי. שארית הגיחוך של אווה נעלמת, והיא נרתעת, עיניה הדומעות יורדות אל בטני שם חקוקות בעורי שתי צלקות גסות. אני מקלל את התחת האידיוטי שלי עד לגיהינום ובחזרה אלף פעמים ומחלץ את זרועותיי בשקט, מושך את חולצת הטי במורד גופי, ומסתיר את הצלקות שלי מעיניה העצובות של אשתי. "אני מצטער," אני מתנשף, מרגיש לא פחות מאשר נורא ואיום. הסיפור שלנו ארוך, אבל הייתי מעדיף שהחלק המסוים הזה ייעדר ממנו.

"אני לעולם לא אכאיב לך," היא אומרת בשקט, מסתובבת ומתרחקת ממני.

אני קופץ את ידי לאגרוף ומטיח אותה במצחי. "בייבי, חכי." אני רודף אחריה, אוחוז במפרק ידה ומסובב אותה. היא לא נאבקת בי. למעשה היא עושה בדיוק את ההיפך. היא מזנקת אליי ואוחזת בי בתנוחת גור השימפנזה הרגילה שלה, טומנת את פניה עמוק בשקע הצוואר שלי. לא יכולתי להרגיש נורא יותר. "אני מצטער." אני נצמד אליה, מרגיש את הרטיבות של דמעותיה על צווארי.

"אני יודעת שעבר הרבה זמן," היא פולטת מילים מקוטעות. "אבל מספיק שאני נזכרת עד כמה הייתי מבוהלת כשחשבתי שאני מאבדת אותך וזה גורם לי להרגיש את הכל מחדש. אני מפחדת. כי תחשוב עד כמה הייתי מאוהבת בך אז. תחשוב עד כמה הייתי זקוקה לך. שתיים עשרה שנים מאוחר יותר, כל הרגשות הללו התגברו פי מיליון, והמחשבה לאבד אותך משתקת אותי, ג'סי." היא שואפת אוויר ברעד. אני עוצם את עיניי ומוודא שאני מחבק אותה מעט יותר חזק. "אף אחד לא ייקח אותי ממך," אני נשבע, מתכוון לכך בכל נימי נפשי.

"אתה מדבר כאילו שאתה חסין בפני פגיעה."
 "זה נכון. כשאת והילדים לצידי, כלום לא יכול לפגוע בי, אווה."
 אני הודף אותה ממני וסוקר את פניה, מנגב את הדמעות מלחייה. אנחנו לא מדברים על אירועי היום ההוא. לורן עדיין כלואה במחלקה הסגורה איפשהו תחת פיקוח צמוד, ויש צו הרחקה בתוקף למקרה

שזה אי פעם ישתנה. וזה, כך נאמר לי, לא יקרה. רצח בכוונה תחילה, מתוכנן בקפידה, שכמעט ויצא לפועל על פי התוכנית. איש לא יראה אותה למשך זמן ארוך מאוד. "אל תבכי, בייבי. אני חושש שאת תקועה איתי."

היא מושיטה יד אל שיערי, מושכת בו בנשיפה מעורבת בצחקוק. "זה לא מצחיק."

"שתקי כבר ונשקי אותי, אישה."

היא מתנפלת עליי כמו לביאה, כל פיסות העבר האיומות שלנו נדחקות הצידה, משאירות מקום רק לזיכרונות הטובים. הזיכרונות המדהימים. זיכרונות שאנחנו בונים בכל יום של החיים המשותפים היפים שלנו. רק אנחנו והתינוקות שלנו.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

לרכישת מארז סדרת 'הגבר הזה' לחצי כאן